

Κυριακή της Ορθοδοξίας και χειροθεσία Οικονόμου στη Χίο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Με την προσήκουσα εκκλησιαστική τάξη και λειτουργική λαμπρότητα εορτάσθηκε στην Ιερά Μητρόπολη Χίου, Ψαρών και Οινουσσών η μεγάλη εορτή της Κυριακής της Ορθοδοξίας. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Μάρκος στο κήρυγμά του, μεταξύ άλλων, τόνισε ότι «η Ορθόδοξη πίστη είναι βίωμα και επικοινωνία με τον ζώντα Τριαδικό Θεό. Η Ορθόδοξη πίστη είναι «η νίκη η νικήσασα τον κόσμο»».

Το Σάββατο 12 Μαρτίου στις 17.00 στην Ιερά Νέα Μονή, τελέσθηκε ο Μέγας Αρχιερατικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Χίου,

Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκου, με τη συμμετοχή πολλών Κληρικών της Ιεράς Μητρόπολης, Ιεροσαλτών του Συλλόγου Ιεροσαλτών Χίου «ΡΩΜΑΝΟΣ Ο ΜΕΛΩΔΟΣ» και πλήθους πιστών.

Κατά τον Μ. Εσπερινό ο Σεβασμιώτατος χειροθέτησε σε Οικονόμο τον Αιδεσιμολογιώτατο Πρεσβύτερο κ. Δημήτριο Μαστρογιαννάκη, Εφημέριο του Ι. Ναού Αγίου Νικολάου Βαβύλων Χίου και υπεύθυνο του Αρχείου της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, εξάιροντας το πνευματικό και κοινωνικό έργο του ως κληρικού, αλλά και τη μεγάλη του προσφορά στο έργο της τακτοποίησης του Αρχείου της Ιεράς Μητροπόλεως.

Στην συνέχεια χειροθέτησε σε Κήρυκα του Θείου Λόγου τον κ. Βασίλειο Βοξάκη, Θεολόγο Καθηγητή, εξάιροντας την βαθιά Θεολογική του κατάρτιση και την προσφορά του στην Ιερά Μητρόπολη Χίου με την ενεργό συμμετοχή του σε Συνέδρια και Σεμινάρια Αυτής, και με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου μίλησε για τον εορτασμό της Κυριακής της Ορθοδοξίας, ομιλία την οποία παραθέτομε στη συνέχεια:

«Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε τον Ιερό αυτόν μοναστηριακό Ναό, στον οποίο απόψε βρισκόμαστε, χωρίς τα περίφημα βυζαντινά ψηφιδωτά, χωρίς τις ιερές εικόνες του τέμπλου και ιδιαιτέρως χωρίς τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας της Νεαμονίτισσας, αλλά και χωρίς τα χαριτόβρυτα λείψανα των Αγίων. Θα ήταν ένας ναός άδειος, αφιλόξενος, απρόσωπος, που αντί να δημιουργεί κατάνυξη στον πιστό και να τον ελκύει προς τον Θεό, θα του προκαλούσε μελαγχολία και μοναξιά. Αυτή την υποθετική κατάσταση, την οποία σας κάλεσα να φαντασθείτε και η οποία μοιάζει σαν ένα κακό όνειρο, σαν έναν απαίσιο εφιάλτη, τη βίωσε η Εκκλησία μας ολόκληρο τον 8ο αιώνα και στις αρχές του 9ου αιώνα, όσο κράτησε η εποχή της Εικονομαχίας.

Ο πονηρός ποτέ δεν κουράζεται να πολεμάει την Εκκλησία. Επί τρεις αιώνες, χρησιμοποιώντας ως όργανά του τους ειδωλολάτρες, με απίστευτο μένος και αγριότητα επιτέθηκε στην Εκκλησία, προσπαθώντας να την εξαφανίσει. Όμως με τη δύναμη του Χριστού η αγία μας Εκκλησία θριάμβευσε. Ο «αντίδικος» όμως δεν κατέθεσε τα όπλα. Επιστράτευσε νέα όργανά του, τους αιρετικούς. Αυτοί υπήρξαν πολέμιοι, επικινδυνότεροι από τους εξωτερικούς εχθρούς, γιατί ήταν εσωτερικοί εχθροί παρουσιαζόμενοι ως Χριστιανοί. Λύκοι με προβιά προβάτου, έτοιμοι να παραπλανήσουν και να παρασύρουν εκτός Εκκλησίας και Σωτηρίας τους αμαθείς και χλιαρούς Χριστιανούς. Ο Μέγας Βασίλειος γράφει ότι αίρεση είναι η αποξένωση από την πίστη και η εναντίωση στο Ευαγγέλιο και στην «υγιαίνουσα διδασκαλία».

Σαν μανιασμένα κύματα ορθώνονταν η μία μετά την άλλη οι αιρέσεις, χτυπώντας το πλοίο της Εκκλησίας και προσπαθώντας να το καταβυθίσουν. Όμως η ναύς της Εκκλησίας με πηδαλιούχο τον Χριστό συνέχισε και συνεχίζει το ταξίδι της. Ο Ιουδαιοχριστιανισμός, ο Μανιχαισμός, ο Απολιναρισμός, ο Σαβελιανισμός, ο Αρειανισμός, οι Πνευματομάχοι, ο Νεστοριανισμός, ο Μονοφυσιτισμός.

Ατελείωτος ο κατάλογος των αιρέσεων, που σαν στίφη βαρβάρων η μία μετά την άλλη προσπάθησαν να αλώσουν το φρούριο της Ορθοδοξίας. Όπως όμως παρατηρεί ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «Ευκολώτερον τον ήλιον σβεσθήναι ή την Εκκλησίαν αφανισθήναι».

Μία από τις φοβερότερες αιρέσεις υπήρξε και η Εικονομαχία. Μάλιστα αποτελούσε τη συμπερίληψη πολλών από τις προγενέστερές της αιρέσεις, καθώς η διδασκαλία της βασίσθηκε στις δικές τους κακοδοξίες και ιδίως στην πλανεμένη αντίληψή τους για το πρόσωπο του Χριστού. Κατά τον Άγιο Θεόδωρο τον Στουδίτη, η εικονομαχία είναι δεινή αίρεση και γι' αυτό οι Ορθόδοξοι «τη αποστολική δε και υπ' ουρανόν Εκκλησία τα ίσα φρονούντες» αγωνίσθηκαν με κατ' επίγνωσιν ζήλο ενάντια στις αντορθόδοξες διδαχές και πράξεις των εικονοκλαστών.

Τα σύννεφα της καταιγίδος, που έπληξε την Εκκλησία, είχαν ήδη αρχίσει να μαζεύονται αιώνες πριν, εξαιτίας της δράσεως αιρετικών ομάδων. Έμενε μόνο το ξέσπασμα, ο κεραυνός, που θα ξεκινούσε τον κατακλυσμό και τη θύελλα. Και αυτός ήλθε. Ήταν ο αυτοκράτωρ Λέων Γ' ο Ίσαυρος, ο δυσεβής, κατά τον Άγιο Θεοφάνη τον Ομολογητή. Το 726 γίνεται το πρώτο διστακτικό βήμα, όταν με διάταγμά του ο Λέων ορίζει την τοποθέτηση των εικόνων σε ψηλά σημεία μέσα στους ναούς, για να αποξενώσει τους πιστούς από αυτές και να τους εξαναγκάσει να μην τις τιμούν. Στις 6 Ιανουαρίου του 730 η εικονομαχική λαίλαπα και επισήμως ξεκινάει.

Με αυτοκρατορικό διάταγμα ορίζεται πλέον η καταστροφή των εικόνων. Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Άγιος Γερμανός, προσπαθεί να συνετίσει τον Λέοντα ρωτώντας τον πως θα τολμήσει να καταστρέψει εικόνες, λησμονώντας ότι ο ίδιος ο Κύριος με θαύμα είχε αποτυπώσει το πρόσωπό Του στο Άγιο Μανδήλιο. Όμως ο Λέων είναι ανένδοτος.

Ο Άγιος Γερμανός προτείνει Οικουμενική Σύνοδο, αλλά ο αυτοκράτορας είναι αποφασισμένος να επιβάλλει στην Εκκλησία τις απόψεις του με τη βία. Ο Πατριάρχης καταθέτει το ωμοφόριό του, για να δείξει συμβολικά την αντίθεση της Εκκλησίας. Ο Λέοντας όμως δεν πτοείται και ξεκινάει το ανόσιο έργο του. Εικόνες περικαλλείς και θαυματουργές, εικόνες αρχαιότατες, ιερά σκεύη που έφεραν επάνω τους εικόνες, ακόμα και λείψανα Αγίων και Μαρτύρων συγκεντρώνονται από την Αγία Σοφία και τους άλλους ναούς της Βασιλεύουσας και πετιούνται σε ένα μεγάλο σωρό.

Τις ιερές αυτές εικόνες και τα άγια λείψανα, αφού τα λιθοβολούν οι εικονομάχοι, τα παραδίδουν στο αδηφάγο πυρ.

Η Εικονομαχία σαν λοιμική νόσος εξαπλώνεται σε όλη τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Εικόνες, ψηφιδωτά και τοιχογραφίες, που βρίσκονται στους ναούς, καταστρέφονται. Ακόμη και χειρόγραφα καίγονται, γιατί έχουν μικρογραφίες εικόνων στα φύλλα τους. Η μανία τους για αναζήτηση και καταστροφή εικόνων επεκτείνεται σε κάθε σπίτι.

Όμως ο πιστός Ορθόδοξος λαός αντιδρά από την πρώτη ημέρα. Όταν στρατιώτες του Λέοντα προσπάθησαν να καταστρέψουν την εικόνα του Χριστού Χαλκίτη, που βρισκόταν πάνω από την Χαλκή πύλη του Μεγάλου Παλατίου, οι διαβάτες επιχειρούν να τους εμποδίσουν και βρίσκουν μαρτυρικό θάνατο, προσφέροντας το αίμα τους, όπως και οι Μάρτυρες των διωγμών των τριών πρώτων αιώνων. Στα εκατό χρόνια που διήρκεσε η Εικονομαχία πλήθος Μαρτύρων και Ομολογητών θα στεφανωθούν από τον Κύριο με τον στέφανο της Αγιότητας για τους αγώνες τους υπέρ των Αγίων εικόνων.

Οι εικονόφιλοι πιστοί κρύβουν εικόνες σε σπήλαια, σε κρύπτες, καλύπτουν με δέρμα και σοβά τοιχογραφίες και ψηφιδωτά, για να τα γλυτώσουν. Ο Ελλαδικός χώρος επαναστατεί, αλλά το κίνημά του αποτυγχάνει.

Η Εικονομαχική κρίση κορυφώνεται επί βασιλείας Κωνσταντίνου του Ε΄. Διαπιστώνοντας ότι ο μοναχισμός είναι η αιχμή του δόρατος της Ορθοδοξίας και θερμός προστάτης των Αγίων εικόνων, στράφηκε με ιδιαίτερη δριμύτητα εναντίον του. Έτσι η Εικονομαχία έλαβε και αντιμοναχικό χαρακτήρα. Όταν αναλαμβάνει την εξουσία η αυτοκράτειρα Ειρήνη η Αθηναία, θα γίνει εφικτή το 787 η σύγκληση της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου στη Νίκαια, στην οποία καταδικάζεται η αίρεση της Εικονομαχίας. Αξίζει να αναφέρουμε ότι στην Οικουμενική αυτή Σύνοδο έλαβε μέρος και υπέγραψε τον Όρο της και ο επίσκοπος Χίου Θεόφιλος, ο οποίος υπήρξε εικονόφιλος.

Σύμφωνα με τους εικονομάχους οι εικόνες ήταν ανύπαρκτες τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες και εφευρέθηκαν αργότερα. Ο μεγάλος Πατέρας της Εκκλησίας, ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, επικαλούμενος την Πατερική Παράδοση τεκμηρίωσε ότι οι εικόνες αποτελούν «αρχαία της Εκκλησίας Παράδοσις». Επίσης ο Μέγας Βασίλειος ήδη από τον Δ΄ αιώνα σε επιστολή του γράφει ότι οι εικόνες είναι Παράδοση της Εκκλησίας αποδεκτή από την εποχή των Αγίων Αποστόλων και σε όλους τους ναούς μας υπάρχουν αγιογραφημένες. Όπως παρατηρεί ο Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, η ανακάλυψη των τοιχογραφιών στις

αρχαίες χριστιανικές κατακόμβες ήλθε να επιβεβαιώσει τους Πατέρες της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου για την ύπαρξη εικόνων από τα πρώτα βήματα του Χριστιανισμού.

Κατά τους εικονομάχους οι εικόνες υποκαθιστούν τα είδωλα, και άρα αυτοί που τις προσκυνούν είναι ειδωλολάτρες. Ο Θεός είναι πνεύμα και είναι αδύνατο να ζωγραφισθεί. Συνεπώς η εικόνα του Χριστού είναι απαράδεκτη γι' αυτούς, γιατί παριστάνει έναν άνθρωπο. Όμως ο θεοφόρος Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός τους αποστομώνει γράφοντας: «Στα παλιά χρόνια ο Θεός, ο ασώματος και απερίγραπτος, δεν απεικονιζόταν καθόλου. Τώρα όμως που ο Θεός εμφανίστηκε με σάρκα και έζησε ανάμεσα στους ανθρώπους, ζωγραφίζω την εικόνα Του, όπως την είδα στο πρόσωπο του Ιησού. Δεν λατρεύω την ύλη, αλλά τον δημιουργό της ύλης». «Προσκυνούμε τις εικόνες, προσφέροντας την προσκύνηση όχι στην ύλη, αλλά διά μέσου των εικόνων σ' αυτούς που εικονίζονται σ' αυτές».

Αυτά είχε υποστηρίξει 4 αιώνες πρωτύτερα και ένας άλλος μεγάλος Πατέρας, ο Άγιος Βασίλειος, λέγοντας το πολύ γνωστό «η της εικόνας τιμή επί το πρωτότυπον διαβαίνει». Αυτό σημαίνει πως ο πιστός, που ασπάζεται τις Ορθόδοξες εικόνες, δεν προσκυνάει την ύλη τους, αλλά την υπόσταση του εικονιζόμενου προσώπου, του Χριστού, της Θεοτόκου, των Αγγέλων, των Αγίων. Οι Ορθόδοξοι πάντοτε υπήρξαν εικονόφιλοι, ποτέ εικονολάτρες ή εικονόδουλοι, όπως συκοφαντικά μας ονόμαζαν οι εικονομάχοι.

Στις εικόνες του Χριστού δεν διαχωρίζονται η θεία και η ανθρώπινη φύση Του, όπως διατείνονταν οι Εικονομάχοι. Παραμένουν και οι δύο ενωμένες στο θείο Του πρόσωπο, σύμφωνα με τον Όρο της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου. Αντιθέτως, αν αρνηθούμε να αγιογραφήσουμε τον Κύριο, ουσιαστικά είτε αρνιόμαστε την ενανθρώπησή Του, είτε την ύπαρξη της ανθρωπίνης φύσεώς Του. Δηλαδή περιπίπτουμε στην αίρεση του Δοκητισμού ή του Μονοφυσιτισμού.

Όπως γράφει σε ομιλία του ο Άγιος Φώτιος, «Ο Θεός έγινε άνθρωπος και γεννήθηκε από μητέρα. Αυτά διδάσκει το Ευαγγέλιο, αυτό λένε οι εικόνες. Υπάρχει κανένας που μισεί τη διδασκαλία των εικόνων; Αλλά τότε πρέπει να μισεί και το ίδιο το Ευαγγέλιο».

Όπως διασαφήνισαν οι Πατέρες της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου η «αληθινή λατρεία» αποδίδεται αποκλειστικά και μόνο στον Θεό, ενώ εντελώς διαφορετική είναι η «τιμητική προσκύνηση» των ιερών εικόνων και των Αγίων. «Ο προσκυνών την εικόνα, προσκυνεί εν αυτή του εγγραφομένου την υπόστασιν».

Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός τονίζει ότι «οι εικόνες αποτελούν βιβλία για τους αγραμμάτους και ότι δεν παύουν, αν και δεν έχουν φωνή, να κηρύττουν την τιμή των αγίων και έτσι να μας διδάσκουν».

Όμως από το 813 και για 30 χρόνια ακόμη οι εικονομάχοι επανήλθαν στην εξουσία και συνέχισαν να καταδιώκουν τους εικονόφιλους. Το 843 η αυτοκράτειρα, Αγία Θεοδώρα, συγκάλεσε στην Κωνσταντινούπολη Σύνοδο, που αποφάσισε την επανατοποθέτηση - αναστήλωση των εικόνων στους ναούς. Η Εικονομαχία ηττήθηκε, η Ορθοδοξία έλαμψε, η Εκκλησία βρήκε τη γαλήνη της.

Στον κανόνα της αυριανής εορτής, ο οποίος έχει συνταχθεί από τον σθεναρό υποστηρικτή των αγίων εικόνων, τον Άγιο Θεόδωρο τον Στουδίτη, παρουσιάζεται η Εκκλησία ως νύμφη Χριστού με χαρά να ξαναενδύεται τη λαμπρή στολή των αγίων εικόνων, την οποία της είχαν αφαιρέσει οι Εικονομάχοι.

Από τότε καθιερώθηκε από τους Πατέρες της Εκκλησίας την Α΄ Κυριακή των Νηστειών, η οποία μέχρι τότε ήταν αφιερωμένη στη μνήμη των Προφητών, να τιμάται η Ορθόδοξη πίστη.

Κατά την Κυριακή της Ορθοδοξίας, της οποίας τα προεόρτια από απόψε εορτάζουμε, θα ενθυμηθούμε όχι μόνο την αναστήλωση των ιερών εικόνων και το τέλος του «χειμώνα» που ενέσκυψε στην Εκκλησία κατά την περίοδο της Εικονομαχίας, αλλά και τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας επί όλων των αιρέσεων. Ορθοδοξία σημαίνει ορθή δόξα, δηλαδή ορθό δόγμα, υγιαίνουσα πίστη, αλλά ταυτόχρονα και ορθή δοξολογία, δηλαδή ορθή λατρεία του Τριαδικού Θεού.

Η Ορθόδοξη πίστη είναι βίωμα και επικοινωνία με τον ζώντα Τριαδικό Θεό. Η Ορθόδοξη πίστη είναι «η νίκη η νικήσασα τον κόσμον». Ένα από τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά της είναι η εμμονή της στην πίστη και στη διδασκαλία των Αποστόλων και των Πατέρων. Κατά τον Μέγα Αθανάσιο η πίστις των Ορθόδων είναι αυτή ακριβώς που «ο μεν Κύριος έδωκεν, οι δε Απόστολοι εκήρυξαν, και οι Πατέρες εφύλαξαν». Αυτό διακήρυξε και στο Συνοδικό της η Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδος.

Αυτή την Αποστολική και Πατερική πίστη και παράδοση διδάσκει έως σήμερα η Ορθόδοξος Εκκλησία και καλεί κάθε άνθρωπο να την βιώσει. Γι' αυτή την Ορθόδοξη πίστη αγωνίσθηκαν επί 20 αιώνες οι Πατέρες, οι Μάρτυρες, οι Ομολογητές, οι Όσιοι, προκειμένου να τη διαφυλάξουν ανόθευτη, όπως και την παρέλαβαν. Να τη διατηρήσουν καθαρή, ώστε να μπορεί να ξεδιψάει πνευματικά τις ανθρώπινες ψυχές. Η σημασία της Ορθοδοξίας και ο κίνδυνος της αιρέσεως για

τον Χριστιανό αποκαλύπτεται και από ένα λόγο του Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτη. Όταν ρωτήθηκε ποια είναι η βαρύτερη αμαρτία, απάντησε «το να πέσει κανείς σε αίρεση».

Η Ορθοδοξία μας είναι ο Χριστός, γι' αυτό και είναι «χθες και σήμερα» η αυτή. Ας έχουμε λοιπόν καθημερινά στον νού και στην καρδιά μας τους εξής παραινετικούς λόγους του Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού: «ας μείνουμε σταθεροί στην πέτρα της πίστεως και στην Παράδοση της Εκκλησίας, χωρίς να μετακινούμε τα όρια που έθεσαν οι άγιοι Πατέρες μας χωρίς να δίνουμε την ευκαιρία σ' αυτούς που θέλουν να κάνουν καινοτομίες και να γκρεμίζουν την οικοδομή της Αγίας του Θεού Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας».

Την κυριώνυμο ημέρα της Κυριακής της Ορθοδοξίας 13 Μαρτίου 2022 τελέσθηκε η Ακολουθία του Όρθρου και στη συνέχεια η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Χίου, προεξάρχοντος του Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκου.

Κατά την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία και μετά την ανάγνωση του Ι. Ευαγγελίου ο Σεβασμιώτατος ανέγνωσε Εγκύκλιό Του προς τον Ιερό Κλήρο και τον ευσεβή λαό της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρών και Οινουσσών, στην οποία μεταξύ άλλων αναφέρονται:

«Επανεντρυφώμεν εις την ουσίαν της ορθοδόξου διδασκαλίας και ζωής, ως κοινωνίας, ως μεθέξεως εις την άπειρον και αρτίαν ενότητα του απροσίτου και απείρου Τριαδικού Θεού: Ύπαρξις ενιαίας ουσίας και μετοχής προσώπων, Μονάς εν Τριάδι και Τριάς εν Μονάδι. Αυτό σημαίνει υπέρβαση των αριθμητικών κατηγοριών, έξοδος εκ της συγχύσεως της πολλαπλότητας, αλλά και εκ της μονώσεως του ενός, κοινωνία θεοπρεπούς αγάπης. Διά τον λόγον τούτον και η Αγιωτάτη Εκκλησία της Ελλάδος ανεκήρυξεν την περίοδον αυτήν ως Εβδομάδα Εξωτερικής Ιεραποστολής, δεδομένου ότι η Ορθοδοξία είναι πορεία προς «πάντα τα έθνη», «ίνα πάντες εν ώσιν», «και γενήσεται μία ποιμήν, εις ποιμήν» ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός.

Η ανθρωπότης παρουσιάζει μεγάλην ποικιλίαν και πολλαπλότητα, αλλ' η αληθής φύσις της εδράζεται επί της ενότητος. Όχι απλώς διότι «εποίησέ τε εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων (ο Θεός)» (Πραξ. ιζ' 26), αλλά κυρίως διότι «κατ' εικόνα Θεού εποίησεν τον άνθρωπον» (Γεν. ε' 1), με ουσιαστικόν χαρακτηριστικόν να αποτελή «κοινωνίαν αγάπης» κατά το πρότυπον της Αγίας Τριάδος, εν αρμονία προς σύμπασαν την κτίσιν και την πηγήν της αγάπης, τον Θεόν. Έκτοτε όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως έθνους και φυλής και γλώσσης και λαού, φέρουν την

θείαν εικόνα, δηλαδή νούν, ελευθέραν θέλησιν και αγάπην.

Λόγοι ιστορικοί, εξωτερικοί ηνάγκασαν κατά τους τελευταίους αιώνας τους Ορθοδόξους να αποσύρωνται εις τα «ίδια», δία την διατήρησιν της πίστεώς των, και να δημιουργούν κλειστούς τοπικούς κύκλους. Η τακτική αυτή, ίσως επιβεβλημένη εις πολλές περιπτώσεις, ενέχει τον κίνδυνον να οδηγήση εις μίαν τάσιν απομονωτισμού και θρησκευτικού επαρχιωτισμού . Είναι όμως σαφές ότι η ακινησία εις την οικουμενικήν πορείαν της Εκκλησίας σημαίνει άρνησιν αυτής της Ορθοδοξίας.

Η μνημόνευσις της «από περάτων έως περάτων της Οικουμένης» Εκκλησίας, κατά την τέλεσιν της Θείας Λειτουργίας του Μεγάλου Βασιλείου, δεικνύει ότι η Ορθοδοξία δεν είναι μία συνομοσπονδία Εκκλησιών, αλλά η «Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία», εις την οποίαν ο Κύριος ενεπιστεύθη την συνέχισιν του απολυτρωτικού Του έργου, της σωτηρίας του σύμπαντος κόσμου. Συνεπώς αν η Ορθοδοξία δεν εναγκαλίζεται μετ'αυτού του ορισμού της οικουμενικότητας, απλώς αρνείται τον εαυτό της.

Αληθής, γνησία, ανόθευτος, ακαινοτόμητος Ορθοδοξία είναι η πορεία προς την οικουμένην, προς πάντα τα έθνη, πορεία της οδού, την οποίαν διαγράφουν τα αιματόβρεχτα ίχνη του Χριστού».

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία συμμετείχαν ο Δήμαρχος Χίου κ. Σταμάτιος Κάρμαντζης, ο Αντιπεριφερειάρχης Χίου κ. Παντελής Βουρλής, ο Αντιπεριφερειάρχης Χίου για θέματα Παιδείας κ. Στυλιανός Καμπούρης, ο Διοικητής της 96 ΑΔΤΕ Υποστράτηγος κ. Κωνσταντίνος Κολοκοτρώνης, ο Κεντρικός Λιμενάρχης Χίου κ. Παντελής Βατούσης, ο Διευθυντής της Δευτεροβαθμίου Εκπαιδεύσεως Χίου κ. Αιμιλιανός Ευαγγελινός, εκπρόσωποι της Αστυνομικής Διευθύνσεως Χίου και του Πυροσβεστικού Σώματος, οι οποίοι κατά την Λιτανεία των Ιερών Εικόνων κρατούσαν από μία εικόνα.

Επίσης, στον εορτασμό συμμετείχε και η «Ορθόδοξος Χριστιανική Ένωσις Κυριών και Νεανίδων», η οποία ετέλεσε και την καθιερωμένη αρτοκλασία και το ι. μνημόσυνο για τα κοιμηθέντα μέλη της Ενώσεως.

Μετά το πέρας της Θ. Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος εδεξιώθη στο Επισκοπείο τους λειτουργούς Κληρικούς, τις Πολιτικές και Στρατιωτικές Αρχές του τόπου, τα Μέλη του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του Ι. Μητροπολιτικού Ναού Χίου και τα Μέλη της Ορθοδόξου Χριστιανικής Ενώσεως Κυριών και Νεανίδων.

